

Žalba koju je 25. studenoga 2016. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) u spojenim predmetima T-353/14 i T-17/15, Italija protiv Komisije

(Predmet C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: L. Pignataro-Nolin i G. Gattinara, agenti)

Druge stranke u postupku: Talijanska Republika, Republika Litva

Zahtjevi

Komisija od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijanu presudu;
- ukoliko Sud smatra da stanje postupka to dopušta, odbije tužbu kao neosnovanu;
- naloži Talijanskoj Republici snošenje troškova ovog postupka i prvostupanjskog postupka;
- naloži Republici Litvi snošenje vlastitih troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog svojoj žalbi Komisija ističe četiri žalbena razloga: 1. pogreška koja se tiče prava prilikom tumačenja pravne naravi „Općih odredbi” koje se primjenjuju na natječaje i pogreška koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 7. stavka 1. Priloga III. Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik) pa stoga i pogreška u obrazloženju; 2. pogreška koja se tiče prava i povreda obveze obrazlaganja prilikom tumačenja članka 1.d Pravilnika; 3. pogreške koje se tiču prava prilikom tumačenja (te proturječno tumačenje) članka 28. točke (f) Pravilnika i prilikom tumačenja kriterija u odnosu na sudski nadzor Općeg suda; 4. pogreška koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 2. Uredbe br. 1/58 (SL 17, 6. listopada 1958., str. 385.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 3., str. 3.).

1. Prvi žalbeni razlog podijeljen je u četiri dijela. U prvom dijelu Komisija navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja pravne naravi „Općih odredbi” koje se primjenjuju na otvorene natječaje (SL 2014, C 60 A/1) s obzirom na to da, po mišljenju Komisije, te odredbe utvrđuju nove i specifične obveze za održavanje postupka natječaja koje pobijane obavijesti ne mijenjaju. U drugom dijelu prvog žalbenog razloga Komisija navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 7. stavka 1. Priloga III. Pravilniku jer Europski ured za odabir osoblja nije imao regulatornu ovlast utvrditi opće i apstraktne odredbe koje se primjenjuju na jezični sustav natječaja koje organizira. Po mišljenju Komisije, Europski ured za odabir osoblja ima tu ovlast. U vezi s time, Komisija također ističe povredu obveze obrazlaganja u mjeri u kojoj Opći sud proturječi sam sebi kada je u točki 57. *in fine* pobijane presude naveo da Europski ured za odabir osoblja prilikom organiziranja različitih natječaja ipak ima ovlast procjenjivati potrebe, čak i one jezične, pojedinih institucija. U trećem dijelu prvog žalbenog razloga Komisija smatra da je Opći sud pogrešno utvrdio da su odredbe bile namijenjene samo za objavljivanje kriterija za odabir drugog jezika u postupcima natječaja koje organizira Europski ured za odabir osoblja s obzirom na to da te one zapravo utvrđuju, s obvezujućim učinkom, kriterije koji opravdavaju takav odabir. Konačno, u četvrtom dijelu prvog žalbenog razloga, Komisija smatra da je Opći sud pogrešno protumačio narav i sadržaj pobijanih obavijesti s obzirom na to da su, glede jezičnog sustava, obavijesti bile izvor novih i specifičnih obaveza, čime je počinjena i povreda obveze obrazlaganja kod odbijanja prigovora nedopuštenosti koji je podnijela Komisija; u tom smislu, po mišljenju Komisije, pobijane obavijesti imale su sadržaj samo potvrđujuće naravi kako je utvrđeno u općim odredbama.

2. Drugi žalbeni razlog podijeljen je u dva dijela. U prvom dijelu Komisija ističe pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 1.d Pravilnika na temelju kojega ograničavanje izbora drugog jezika ne predstavlja nužno diskriminaciju već može biti opravdano s obzirom na opći cilj, poput interesa službe u okviru kadrovske politike. U drugom dijelu Komisija navodi da je Opći sud počinio povredu obveze obrazlaganja jer se, tražeći opravdanje za ograničenje izbora drugog jezika, u pobijanoj presudi isključivo ograničava na uzimanje u obzir obavijesti o natječaju, dok je trebao uzeti u obzir također Opće odredbe i njihov sadržaj.
3. Treći žalbeni razlog podijeljen je u tri dijela. U prvom dijelu Komisija navodi kako Opći sud ne može smatrati da uvjeti jezične sposobnosti nisu dijelom sposobnosti kandidata iz članka 27. Pravilnika, a da pritom ne protumači pogrešno članak 28. točku (f) Pravilnika. U drugom dijelu Komisija navodi da je Opći sud pogrešno definirao parametar vlastitog sudskog nadzora jer se je trebao ograničiti na procjenu očite pogreške u ocjeni ili proizvoljnog postupanja. U trećem dijelu, Komisija navodi da je Opći sud prekoračio ograničenja svojeg nadzora procjenjivanjem osnovanosti odluke o neuključivanju, osim triju jezika navedenih u obavijesti o natječaju (engleski, francuski i njemački), i drugih jezika, posljedično postupajući umjesto uprave.
4. Četvrtim žalbenim razlogom Komisija ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 2. Uredbe br. 1/58 jer je smatrao da su komunikacije između Europskog ureda za odabir osoblja i kandidata obuhvaćene područjem primjene te odredbe, uz isključivanje svake mogućnosti ograničavanja odabira drugog jezika. Umjesto toga, mogućnost uvođenja ograničenja te vrste proizlazi, po mišljenju Komisije, iz članka 1.d stavka 5. i 6. Pravilnika koji vrijedi i za kandidate u postupku natječaja.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. prosinca 2016. uputio Sø- og Handelsretten (Danska) – Ernst & Young P/S protiv Konkurrencerådet

(Predmet C-633/16)

(2017/C 046/19)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Sø- og Handelsretten

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Ernst & Young P/S

Tuženik: Konkurrencerådet

Prethodna pitanja

1. Koje kriterije treba primijeniti kod ocjene primjenjuje li se na postupanje ili mjere poduzetnika zabrana iz članka 7. stavka 1. Uredbe Vijeća br. 139/2004 ⁽¹⁾ o kontroli koncentracija između poduzetnika (zabrana uranjene provedbe) i zahtjeva li provedbena mjera iz članka 7. stavka 1. da mjera u cijelosti ili djelomično, činjenično ili pravno predstavlja element stvarne promjene kontrole ili spajanja djelatnosti koje nastavljaju obavljati poduzeća sudionici, koji – pod uvjetom da su ispunjene pretpostavke o nužnim pragovima – stvara obvezu prijave?
2. Može li okončanje sporazuma o suradnji, kao u ovom slučaju, koje je objavljeno u okolnostima koje su opisane u zahtjevu za prethodnu odluku, predstavljati provedbenu mjeru na koju se primjenjuje zabrana iz članka 7. stavka 1. Uredbe Vijeća br. 139/2004, i koje kriterije treba primijeniti kod donošenja takve odluke?
3. Utječe li na odgovor na drugo pitanje okolnost da je okončanje dovelo do tržišnih učinaka značajnih za pravo tržišnog natjecanja?